

Филиповград следват примера на Димотихон и със страшна сеч изгонват латинските гарнизони.

Тогава бароните в Константиновград, свикаха набързо военен съвет и решиха жестоко да потушат въстанието.

Император Бодуен събра колкото войска можа и тръгна към Тракия. След него щеше да потегли дожът Енрико Дандоло със своите венецианци. Те бяха уверени, че лесно ще се справят с малодушните и подли ромеи.

Но когато спряха пред яките стени на Адриановград, латинците забелязаха с удивление и гняв, че на крепостните кули се развиват припорците на българския цар.

Глава XXII

Тази ^{ам}пролет на 1205 година сякаш беше подхранила. Снегът почна да се топи по-рано, буини води изпълниха пресъхналите корита, спуснаха се към големите реки, които забучаха ^ппъновеодни, устремени надолу към морските градове. И както неспирните потоци - така се надигаха и човешките върволици, в непрекъснат поход, по скрити пътеки и потайни бродове, устремени натам, накъдето течаха водите - към топлия мамещ юг.

Накъде водеше Калоян своите полкове? Тъй прикрито, тъй бързо? Какво го караше да държи всичко в такава дълбока тайна? Дори и най-приближените му войводи не знаеха къде ще бъде следната им посока. Денем те стануваха в гористи местности, в планински усои, а нощем дългите върволици пешаци и конници преминаваха проходите и поемаха безшумно неспирния си ход. - все към юг, към югоизток. И вървяха, вървяха, залюляни в еднообразна стъпка, понякога с клюмнато чело подпряно върху рамото на другаря, понякога недояли, недоспали, внезапно вдигнати от кратката почивка в то-